

Годишња скупштина Епархије канадске

Резолуција Годишње скупштине Епархије канадске Српске Православне Цркве Ми, свештенство, монаштво и представници народа Божјег, посвећени и изабрани чланови Годишње скупштине богочуване Епархије канадске Српске Православне Цркве, сабрани у храму Сабора Срба Светитеља у Мисисаги, провинција Онтарио, 20. фебруара лета Господњег 2026, на празник Светог Партенија Лампсакијског, призвани и сабрани благодаћу Духа Светог, очински предвођени својим архијерејом, Његовим Високопреосвештенством Архиепископом торонтским и Митрополитом канадским др Митрофаном, свесни свештене одговорности коју носимо пред Богом, Црквом и народом, једногласно објављујемо следеће:

Синовска оданост и молитвени поздрав

На првом месту узносимо молитвене поздраве и изражавамо синовску оданост Његовој Светости Архиепископу пећком, Митрополиту београдско-карловачком и Патријарху српском г. Порфирију, као и Светом Архијерејском Сабору и Синоду Српске Православне Цркве. Са истим осећањем духовне блискости поздрављамо верни народ у свим српским земљама и широм дијаспоре, сведочећи да литургијско јединство у Христу превазилази све

географске и временске удаљености.

Јединство као духовни завет

Епархијска скупштина упућује снажан позив на јединство српског народа, подсећајући да јединство није спољашња уједначеност, већ плод духовног сагласја у истини и љубави. Јединство се не гради силом, нити одржава интересима, већ смирењем, стрпљењем и свешћу да су разлике природне, али да поделе никада не могу бити благословене. Подсећамо се апостолских речи да будемо „једно тело и један дух” (Еф 4, 4), јер свака подела неминовно рањава заједницу.

Јединство Цркве није административна формула нити институционални оквир, већ пре свега евхаристијска тајна. У светој Литургији се не сабирамо као појединци, већ постајемо једно Тело Христово. Евхаристија није сабрање истомишљеника, већ сабрање различитих, којем је темељ Христос. Управо зато сваки раздор у Цркви не представља само организациони или људски проблем, већ дубоку духовну рану на Телу Христовом.

Подсећамо све да Црква није простор у којем се потврђују личне амбиције, нити место где се људске слабости прикривају духовним речником. Канонски поредак није правна формалност, већ израз вековног искуства Цркве. Послушност није понижење личности, већ пут исцељења од егоцентризма, а слобода у Цркви није самовоља, већ способност да човек живи у истини и љубави.

Истинска слобода увек је нераздвојива од одговорности, и тамо где се слобода одвоји од љубави — рађа се подела. Тамо где се истина одвоји од смирења — рађа се осуда. Зато Црква непрестано подсећа да се пут ка Богу не остварује у затворености у сопствено „ја”, већ у односу љубави према другом. Други човек није препрека нашој слободи, већ простор њеног испуњења. Јер, како нас учи јеванђељско искуство и предање светих Отаца, човек се спасава у заједници, а не у самоћи. У сусрету са ближњим откривамо меру сопственог смирења, истинитост своје вере и дубину своје љубави.

Подсећамо се да љубав према Богу не може постојати без љубави према човеку, јер „ко не љуби брата својега, којега види, како може љубити Бога, којега не види?” (1Јн 4, 20). Стога смо позвани да у сваком човеку препознамо лик Божији, да у међусобним односима градимо мир, праштање и разумевање, знајући да управо кроз тај однос љубави човек узраста ка пуноћи заједнице са Богом.

Јединство у Епархији

Наша Епархија, као жива и сложена црквена заједница у мултикултуралном канадском друштву, позвана је да сведочи саборност као начин постојања, као унутрашњи дух и меру црквеног живота, а не само као форму управљања и организационог деловања. Саборност није административни принцип, већ духовна реалност Цркве која се темељи на узајамности, одговорности и свести да сваки члан црквене заједнице живи и делује у оквиру једног Тела Христовог. Она се пројављује кроз међусобно поштовање, сарадњу и правилно разумевање различитих дарова и служби које Господ поверава својој Цркви.

Позивамо свештенство на братску слогу и духовну одговорност, верни народ на литургијску свест и црквену зрелост, а управе Црквено-школских општина да своју службу врше у духу саборности, одговорности и искрене посвећености јединству заједнице. У том духу, Епархијска скупштина са посебном пажњом подсећа да свештеник заузима централно место у животу парохијске заједнице, не по људском мерилу, већ по природи саме свештеничке службе. Он је онај који литургијски сабира народ Божји, духовно руководи повереном заједницом и носи пастирску одговорност пред Богом и Црквом.

Зато здрав и плодоносан живот сваке парохије неизоставно и безусловно подразумева хармоничан однос сарадње, поверења и узајамног поштовања између свештеника и Црквено-школских одбора, као и свих осталих служби у заједници. Чувајући поредак, достојанство служби и дух заједништва, заједница гради стабилан темељ свога духовног узрастањам, јер управо у таквој саборној равнотежи и међусобном уважавању Црква најпотпуније пројављује своју природу као заједницу љубави, поретка и духовне зрелости.

Подсећамо се поуке Светог владике Николаја: „Црква није установа, већ организам; није зграда, већ живо тело”. Управо зато у Цркви нема „власника” — сви смо служитељи једног Тела и једне Истине. Црквена имовина није тек

материјално добро, већ плод жртве, труда и велике вере наших предака, свето наслеђе које обавезује сва покољења. Оно је заветна одговорност свих нас према будућим нараштајима. Па због тога она није предмет материјалног надметања, већ поверена светиња коју смо дужни да чувамо са свешћу духовне одговорности. Позивамо све Црквено-школске општине и заједнице и свештенство да управљају црквеним добрима савесно, одговорно и транспарентно, имајући на уму да оно што је створено жртвом може бити изгубљено немаром или страстима.

Брига за страдални народ

Са дубоким осећањем духовне повезаности узносимо молитве за наш народ, нарочито на Косову и Метохији, као и у свим крајевима где наш народ живи у тешким околностима. Црква не познаје заборав нити равнодушност, јер страдање једних постаје духовни позив свима.

Скупштина Епархије канадске, на свом редовном заседању, изражава непоколебљиву подршку Републици Српској. Наша вера и одговорност према братском српском народу у Српској подстичу нас да наставимо са молитвама за мир, стабилност и напредак Републике Српске, као и за очување њених институција. У овим тешким временима, када се суочавамо са изазовима на сваком кораку, ми као Епархија канадска изражавамо солидарност са народом Републике Српске и уверење да ће Божија милост и даље водити њихов пут мира и просперитета. Наше молитве су уз њих, а наша подршка остаје чврста и непоколебљива.

Подсећамо да је молитва најдубљи и најузвишенији облик бриге, јер у молитви човек не стоји само пред Богом, већ уноси читав свет у своје срце. Молитвом показујемо да страдање ближњих није далеко од нас, већ постаје део нашег личног духовног живота и одговорности.

Позив на повратак темељима духовног живота

Епархијска скупштина, са пастирском одговорношћу, указује на дубоке духовне изазове савременог друштва. Живимо у времену у којем се истина релативизује, вредности постају променљиве, а човек, упркос технолошком напретку, све чешће остаје духовно дезоријентисан и унутрашње усамљен. Савремена култура све више нуди удобност без смисла, слободу без одговорности и индивидуализам без заједнице, стварајући привид испуњености, а остављајући човека у дубокој унутрашњој празнини.

Последица таквог начина живота није истинска слобода, већ духовна

нестабилност и губитак унутрашњег мира. Управо у таквим околностима Црква непрестано позива на повратак темељима духовног живота, подсећајући да молитва, пост, покајање и литургијски живот не представљају спољашњу религијску форму, већ пут преображаја људског срца.

Човек који губи живу везу са молитвом постепено губи унутрашњу равнотежу, а без унутрашњег мира губи и способност истинског разумевања, заједнице и љубави. Молитва стога постаје простор у којем човек поново открива смисао, меру и духовну равнотежу сопственог живота.

Породица и идентитет у дијаспори

У условима дијаспоре, где су процеси асимилације снажни и често неприметни, православна хришћанска породица остаје кључно и незаменљиво место очувања духовног, културног и националног идентитета. Породица није само природна заједница живота, већ, по дубоком богословском разумевању Цркве, домаћа црква, простор у којем се вера живи, предаје и сведочи. Вера се не може свести на обичај, нити идентитет на спољашње обележје. Оно што се не живи — постепено се губи. Зато позивамо родитеље да своје домове учине местом молитве, љубави, праштања и духовног васпитања, знајући да управо у породичном животу деца први пут сусрећу Цркву, веру и смисао заједнице.

Посебно наглашавамо значај очувања српског језика у породици, јер деца најпре у дому уче ко су, коме припадају и шта носе из свога наслеђа. Језик који се говори у дому постаје језик срца и памћења. Чувајући језик у дому, чувамо и живу везу са својим пореклом и вером. Али исто тако се истинитост наше вере не мери само речима, већ делима љубави. Зато позивамо све парохије и црквене заједнице да развијају дух пастирске бриге, међусобне подршке и милосрђа, јер Црква није заједница савршених, већ заједница оних који се лече, обнављају и спасавају у Христу. У том делу милосрђа, значајна је улога омладине и Кола српских сестара, који су позвани да буду ослонац своме свештенику и делатни учесници живота и сведочења вере и заједнице.

Благодарност

На самом крају епархијска скупштина упућује искрене поздраве и изражава поштовање градоначелници града Мисисаге, гђи Каролин Париш, као и представницима цивилних власти.

Исто тако, изражава благодарност Господу, свом Архијереју, свештенству, монаштву и верном народу, као и домаћинима овогодишњег сабрања —

високопречасним оцима Дејану Обрадовићу, Милојку Димитрићу и Златибору Ђурашевићу, те свим члановима Црквено-школске општине и волонтерима који су допринели одржавању овог сабрања.

Сведочимо да је сваки сабор Цркве пре свега дар Божје благодати и пројава јединства у Христу. Молећи Господа да нас укрепи у овим благословеним данима Великог поста који нам долази, остајемо призвани да дух овог сабрања пренесемо у свакодневни живот наших парохија и заједница.

spc.rs